

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΗΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

'Εγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλευθέρου ἀνάγνωσμα δι' ἕλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γράσει δραχ. 50.
Α μερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει τῶν Ἑλλων Κρατῶν σελίνια 10.
'Εξέμνησι καὶ Τρίμηνησι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθώτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

'Οδὸς Εὐριπίδου αριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἡμερίδιος Β'—Τόμος 43ος

Ἀθήναι, 26 Ἰουλίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 34

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Πέμπτη πρωτῆ

Δαιτηριέ μου Μάντερ-Τζέροβη—

Μπαρμπα-Μακρο-

πόδη—

Πάνιλετον-Σιμό!

Κοιμηθήκατε κα-
θόλου χθές βράδυ;
Ἐγὼ δὲν ἐκλείσα μά-
τι. Οὔτε μὰ στιγμή.
Ἦμουν τόσο θαμπω-
μένη κι' ἐνθουσιασμέ-
νη καὶ σασιτισμένη κι'
εὐτυχισμένη! Δὲν πι-
στεύω νὰ μπορέσω νὰ
ξανακοιμηθῶ ποτέ στὴ
ζωή μου οὔτε καὶ νὰ
φάω κἄν. Ἐλπίζω
ὅμως ἐσεῖς—εὐὸ—
νὰ κοιμηθήκατε. Πρέ-
πει, ξέρεις, γιατί ἔτσι
θὰ δυναμώσης γρηγο-
ρώτερα καὶ θὰ μπο-
ρέσης νὰ ἐρθῆς νὰ με
βρῆς.

Ξέρεις ὅτι μοῦ ἔρ-
χεται τρέλλα ὅταν
σκέπτομαι πόσο βα-
ρεῖα ἦσουν ἄρρωστος
—κι' ἐγὼ δὲν εἶχα
ιδέα ὅλον αὐτὸ τὸν
καιρό! Ὅταν χτές ὁ
γιατρός κατέδηκε μα-
ζὶ μου, ὡς κάτω γιὰ
νὰ με βάλῃ μὲς στ'
ἀμάξι, μοῦ εἶπε ὅτι
ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες εἶ-
χαν χάσει κίτθε ἐλπί-
δα γιὰ τὴ ζωὴ σου.
Ὁ, Τζέροβη μου, ἀν
γινόταν ἕνα τέτοιο
πράγμα, τὸ φῶς γιὰ μέ-
να θὰ εἶχε χαθεῖ γιὰ
πάντα ἀπὸ τὸν κόσμο.
Γνωρίζω πῶς κάποια

μέρα—σὲ πολὺ μακρυνὸ μέλλον—κά-
ποιος ἀπὸ τοὺς δύο μας ἢ ἀναγκασθῆ
ν' ἀφήσῃ μόνο του τὸν ἄλλον. Ἀλλὰ

τότε τοῦλάχιστο θὰ ἔχομε ζήσει τὴν
εὐτυχία μας καὶ θὰ μένουσι ἀναμνή-
σεις ποὺ θὰ γεμίζουν τὴ ζωὴ ἐκεί-
νου ποὺ ἢ ἀπομείνῃ. Εἶχα σκοπὸ νὰ
σοῦ γράψω ἕνα γράμμα γιὰ νὰ σοῦ
φτιάξω τὸ κέφι σου, καὶ τώρα βλέ-

πω πῶς πρέπει νὰ
φτιάξω πρώτα τὸ δικό
μου κέφι. Γιατί μελο
ποῦ νοιώθω τὸν ἑαυτό
μου τόσο εὐτυχισμένη
δοο δὲν θὰ τ' ὄνειρευό-
μουν ποτέ, ἀντὶ νὰ εἶ-
μαι εὐθυμῆ, εἶμαι με-
λαγχολικῆ. Ὁ φόβος
μήπως σοῦ συμβῆ τί-
ποτε βαραίνει τὴν
καρδιά μου σὺν μολύ-
βι. Ἄλλοτε μπορούσα
νὰ εἶμαι πάντοτε ξέ-
νοιαστὴ καὶ ἐπιπόλαιη
καὶ ἀδιάφορη, γιατί
δὲν εἶχα τίποτε πο-
λύτιμο νὰ χάσω. Τί-
ρω όμως—α' ὄλα μου
τὴ ζωὴ θὰ ἔχω μιά
Μεγάλῃ Ἐννοιά. Κά-
θε φορὰ ποὺ θὰ βρι-
σκεσαι μακριὰ μου,
θὰ βάζω μὲ τὸ νοῦ
μου ὅλα τ' αὐτοκίνη-
τα ποὺ μποροῦν νὰ σέ
κόψουν, καὶ ὅλες τίς
ἐπιγραφὰς ποὺ μπο-
ροῦν νὰ πέσουν ἐπάνω
στὸ κεφάλι σου, καὶ ὅ-
λα τὰ φρεντὰ καὶ ἀπαί-
σια μικρόβια ποὺ μπο-
ρεῖς νὰ καταπιῆς. Ἐ-
χασα γιὰ πάντα τὴ γα-
λήνη τοῦ μυαλοῦ μου,
ἢ ἀλήθεια όμως εἶναι
πῶς ποτέ δὲν μοῦ ἄρε-
σε ἡ ἀπόλυτη εὐτυχία.

Ἄχ, σὲ παρακα-
λῶ, γίνε καλά γρή-
γορα - γρήγορα - γρή-
γορα. Θέλω νὰ σ' ἔ-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἡ μικρὴ Μαρίνα :—Τί ὄρατα δῶρα ποὺ ἔλαβα στὴ γιορτῆ μου!
Τὴν κούκλα, τὸ καρποτάκι καὶ τὸ κινουθόγιο φουστάνι ποὺ φορῶ.

χω κοντά μου. Ωστε να μπορώ να σ' αγγίξω και να βεβαιώνουμαι πως είσαι αληθινός. Τι άξεχαστη μισή ώρα είναι αυτή που περάσαμε χθές! Φοβάμαι μήπως την όνειρεύθηκα. "Αν ήσουν συγγενής μου (έτσι κι ένας μακρινός τέτταρος εξάδελφος) θα μπορούσα να έρχομαι και να σε βλέπω κάθε μέρα, και να σου διαδάζω, και να σου σιάνω το μαξιλάρι σου, και να σου ισώνω αυτές τις δυο μικρές ρυτίδες που έχεις στο μέτωπο και να κάνω τις άκρες από τα χείλη σου να σηκώνονται σ' ένα εύθυμο χαμόγελο. Μά τώρα είσαι πάλι εύθυμος και καλόκερος, έτσι δεν είναι; Τουλάχιστο χθές το απόγευμα έτσι ήσουν προτού να σε άφησω. "Ο γιατρός είπε πως πρέπει να είμαι πολύ καλή νοσοκόμος γιατί φρονόσουν δεκα χρόνια νεώτερος. "Ελπίζω πως όταν είναι κανείς εύτυχημένος, δεν φάνεταί αναγκαστικά δεκα χρόνια νεώτερος. Θα εξηκολουθώσες άραγε να με θέλεις ακόμη, καλέ μου, αν ξαναγινόμενος πάλι έντεκα χρονών;

Η χθεσινή ημέρα ήταν η πιο καταπληκτική και αξιοθαύμαστη ημέρα της ζωής μου. Και ένανήντα έννεα χρόνια αν γίνω, ως την τελευταία μου στιγμή θα θυμάμαι και τις πιο παραμικρές της λεπτομέρειες. Το κορίτσι που έφυγε από το Λόκ-Γουίλλω τὰ ξημερώματα ήταν πολύ διαφορετικό από εκείνο που γύρισε πίσω το βράδυ. "Η κυρία Σέμπλ με φώναξε στις τεσεσερσήμου. "Επήδησα από το κρεβάτι μου μέσα στο σκοτάδι και η πρώτη σκέψη που πέρασε από το μυαλό μου ήταν: «Σήμερα θα ιδώ τον Μπάριμπα-Μακροπόδη!» "Επήρα το πρωτό μου στην κουζίνα με το φως ενός κεριού, και ύστερα έκανα με τη σούστα τα πέντε μίλλα ως το σταθμό μέσα στο πιο έξαλλο φθινοπωρινό γλυκοχάρχαμα. Πριν ακόμη φθάσουμε έβγήκε ο ήλιος και όλα τὰ δένδρα άρχισαν να κολυμπούν μέσα στο πορτοκαλλί και στο κόκκινο και οι πέτρες και τὰ χωράφια άστραφταν σάν διαμάντια καθώς ο ήλιος έπεφτε επάνω στην ελαφριά πάχνη που τὰ είχε σκεπασμένα. "Η άτμόσφαιρα ήταν δροσερή και καθαρή σάν κρύσταλλο και γεμάτη δυσχέοις. Τò ήξερα πως κάτι θα γινόταν. Σ' όλο το διάστημα του ταξιδιού οι ρόδες του τραίνου τραγουδοούσαν αδιάκοπα: «Θά ιδής τον Μπάριμπα-Μακροπόδη, θά ιδής τον Μπάριμπα-Μακροπόδη». Κι αυτό μ' έκανε να είμαι ήσυχη. Είχα τόση έμπιστοσύνη στην ικανότητα του Μπάριμπα-Μακροπόδη να βάζη τὰ πράγματα στη θέση τους.

Και ήξερα πως κάπου άλλου κάποιος άλλος — πού αγαπητός μου από τον Μπάριμπα-Μακροπόδη — ζητούσε να με ιδή, και είχα σάν κάποιο προαίσθημα πως προτού περάση η ημέρα, θα τον έδωσα κι' αυτόν. Και νά, που τον είδα!

"Όταν έφθασα στο σπίτι της Λεωφόρου Μάδισον που φάνηκε τόσο μεγάλο και σκοτεινό και έπιθλητικό, που δεν έτόλμησα να μπω μέσα κι' έκανα πρώτα τον γύρο του τετραγώνου για να πάρω λίγο θάρρος. Δεν έπρεπε όμως να τρομάξω. "Ο θυρωρός σας είναι ένας τόσο συμπαθητικός, αγαθός γερούλης, που μόλις τον αντίκρισα αισθάνθηκα σάν να βρίσκομουν σπίτι μου. «Είσαθε ή μίς "Άμποττ;» με ρώτησε, κι' εγώ του άπάντησα: «Ναί», κι' έτσι δεν χρειάστηκε καθόλου να τον ρωτήσω για τον κ. Σμίθ. Με παρεκάλεσε να περιμένω στο σχολόνι. "Ήταν μιά θαυμασία, αστηρή, σοβαρή αθούσα. Κάθησα στην άκρη μιάς πελωρίας πολυθρόνας και έλεγα αδιάκοπα από μέσα μου:

«Θά ιδώ τον Μπάριμπα Μακροπόδη, θά ιδώ τον Μπάριμπα-Μακροπόδη». Και έξαφνα γύρισε πάλι ο υπηρέτης και μου είπε αν έχω την καλοσύνη να περάσω στο γραφείο. "Ήμουν τόσο συγκινημένη, ώστε στάληθαι με δυσκολία μπόρεσα να σηκωθώ και να προχωρήσω. Πριν φθάσουμε στην πόρτα γύρισε στο μέρος μου και μου ψιθύρισε: «"Ήταν πολύ άρρωστος, μίς! Σήμερα είναι η πρώτη μέρα που του έδωσαν την άδεια να σηκωθώ. Δεν θα μείνετε πολύ για να μην τον κουράσετε, έτσι δεν είναι;». Με τον τρόπο που το είπε κατάλαβα πόσο σας αγαπούσε — και γι' αυτό τον αγαπώ κι' εγώ.

"Ύστερα κτύπησε την πόρτα και είπε: «"Η μίς "Άμποττ! και εγώ μπήκα μέσα και η πόρτα έκλεισε από πίσω μου.

"Ήταν τόσο σκοτεινά, καθώς έρχόμουν από τον άπλετα φωτισμένο διάδρομο, που στην άρχή δεν μπόρεσα να διακρίνω τίποτα. "Ύστερα είδα μιά μεγάλη άνακραυκτική πολυθρόνα μπρός στο τζάκι κι' ένα τραπεζάκι στρωμένο για το τσάι με μιά μικρότερη καρέκλα δίπλα του. Και ξεχώρισα πως ένας κύριος καθόταν στη μεγάλη πολυθρόνα σιταγαμένος με μαξιλάρια και με μιά κουβέρτα ριγμένη πάνω στα πόδια του. Προτού προφθάσω να τον έμποδίσω, σηκώθηκε — με κάποια δυσκολία είναι η αλήθεια — και στερέωσε την πλάτη του στην πολυθρόνα χωρίς να πηλάξη. Και τότε — και τότε — είδα πως ήσουν εσύ. "Αλλά και τότε ακόμη

δεν μπόρεσα να καταλάβω. Φαντάσθηκα πως ο Μπάριμπα Μακροπόδης σε είχε φέρει εκεί για να μου κάνη εκπληξη.

Μά τότε εσύ γέλασες και μου έδωσες το χέρι λέγοντας: «"Αγαπητή μου μικρούλα Γιούντη, δεν υποπτεύθηκες ποτέ σου πως εγώ ήμου'ν ο Μπάριμπα-Μακροπόδης;».

Την ίδια στιγμή άστραψε η αλήθεια μπρός στα μάτια μου. "Αχ, μά τί βλάκας που ήμου'ν! "Ένα πλήθος μικροπραγματάκια θα έπρεπε να με είχαν κάνει να μαντεύω αν είχα λίγη εξυπνάδα. Δεν θα έκανα άστονομικός, ε Μπάριμπα. . . . Τζέρεβη; "Αλήθεια, πως να σε λέω; "Έτσι σκέτα, Τζέρεβη, δεν δείχνει και πολύ μεγάλο σεβασμό, κι' εγώ δεν μπορώ να μη δείχνω σεβασμό στον Μπάριμπα-Μακροπόδη.

Πόσα δεν είπαμε ως την ώρα που μπήκε ο γιατρός και με παρεκάλεσε να σε αφήσω μόνο. "Ήμουν τόσο σαστισμένη όταν έφθασα στον σταθμό, ώστε κόντευα να πάρω το τρέινο για τον "Άγιο Αουδοβίκο. Μά και εσύ ήσουν σαστισμένος. Ξέχασες δόλοτα να μου προσφέρης τσάι. Είμαστε όμως και οι δύο μας πολύ-πολύ εύτυχημένοι, δεν είναι; έτσι; "Έφθασα στο Λόκ-Γουίλλω όταν είχα κιόλας σκοτεινιάσει — αλλά ω, πως έλαμπαν τὰ άστρα. Και σήμερα το πρωί έπήρα τον Κόλιν και γυρίσαμε όλα τὰ μέρη όπου είχαμε πάει οι δυο μας, και στο καθένα απ' αυτά αναθυμώμουν τί έλεγες και πως ήσουν. Τὰ δάση σήμερα έχουν το χρώμα σκούρου μπρούντζου και ο άέρας είναι παγωμένος. Είναι καιρός για μακρινό περιπάτο. Πόσο θα ήθελα να βρίσκόσουν εδώ και να ανθεαίναμε μαζί τὰ βουνά! Μου λείπεις πολύ, Τζέρεβη αγαπητέ από πριν; θα ξαναϊδωθούμε σε λίγο πάλι. Τώρα ανήκουσε ο ένας στον άλλον στάληθαι και όχι δικως πρώτα με τη φαντασία μου. Δεν πρέπει να μου φαίνεται παράξενο που ανήκει επιτέλους σε κάποιον; Πάντως για μένα είναι ένα πολύ-πολύ γλυκό συναίσθημα.

Και δεν θα σ' αφήσω ποτέ, ούτε για μιά στιγμή να είσαι λυπημένος, Δική σου για πάντα Γιούντη.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΠΑΡΙΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗ.

ΟΙ ΔΥΟ ΚΕΡΑΣΙΕΣ
(ΜΥΘΟΣ)

— Τι χάλια που έχεις, κακομοίρα μου! είπε με συμπόνια μιά άκαρπη κερασιά στη γειτόνισά της στο δεντρόκηπο.

— Έχεις δικιο, άναστέναζε ή άλλη ή καρπερή. Κι' εγώ το βλέπω, πως ώραία πληρώθηκα για τον κόπο μου.

"Ολόκληρο τον "Ιούνιο ή κερασιά ήταν γεμάτη ζουμερά κατακόκκινα κεράσια, που κρέμονταν σε μάτσα από κάθε της κλαδάκι. Τὰ κλαριά της άποκαμωμένα από το βάρος του καρπού που είχαν τόσον καιρό βαστήξει, έφερναν τώρα ως στην γή. Τὰ φύλλα της ήταν στρώμα κάτω στο χώμα. "Ένα φριχτό σκιαχτρο άσχημιζε την κορυφή της. Μιά σκέλα, άκουμπισμένη στον κορμό της, φάνερωνε το πέραςμα των βανδάλων. "Ένα σωρό κλαριά σπασμένα, τσακισμένα, με τὰ μαραμμένα φύλλα τους έφερναν μέσ' στο καλοκαίρι τη θύμηση του φθινόπωρου. "Η χλόη στη ρίζα της ήταν πατημένη, έλασινή.

— Για ιδές με έμένα! έκανε ή άκαρπη κερασιά. "Από τότε που γεννήθηκα κρατάω πάντα το ίδιο σύστημα και ποτέ δεν εγκατέλειψα τις αρχές μου. Όυτε δυο κεράσια το χρόνο δεν κάνω. "Έτσι μ' αφήνουν όλοι στην ήσυχία μου. Κοίταξέ με πως είμαι! Όυτε ένα φύλλο δεν μου λείπει, ούτε ένα μου κλαδί δεν είναι τσακισμένο, ούτε ένα γδάρομο δεν έχει ο κορμός μου. "Ο έχων ότα άκούειν, άκούετω. "Ας πάψουμε όμως μιά στιγμή γιατί έρχεται ο άφέντης.

Κι' αλήθεια, ο άφέντης ήρθε κοντά και κοίταξε με προσοχή τὰ δύο δέντρα.

— Τελοςπάντων, είπε, αυτή ή κερασιά δεν θέλει ποτέ της να καρπίση. Στο τέλος μου φαίνεται πως θα την κόψω για να δώσω τουλάχιστο να μου κάνουν κάτι με το ξόλο της.

— Τάκουσε, καίμένη; έκανε τρέμοντας ακόμη από την ταραχή της ή καρπερή κερασιά μόλις ξεμάκρυνε λίγο ο άφέντης. Δεν σου φαίνεται πως είναι καλύτερο να προτιμήσης να θυσιάσης την ξεναισιά σου και την όμορφιά σου για να γλυτώσης τη ζωή σου; Αυτό που είπε ο άφέντης είναι φριχτό.

— Μπά, δεν βαρύνωαι, άπάντησε ή άλλη. Δεν πρέπει να το πάρης τόσο στα σοβαρά. Κάθε χρόνο τὰ ίδια λείει. Δεν θα το κάνη όμως ποτέ. Του είμαι βλέπεις άπαραίτητη, γιατί αν λείψω, θα του χαλάση ή δενδροστοιχία του.

— Μπά, δεν βαρύνωαι, άπάντησε ή άλλη. Δεν πρέπει να το πάρης τόσο στα σοβαρά. Κάθε χρόνο τὰ ίδια λείει. Δεν θα το κάνη όμως ποτέ. Του είμαι βλέπεις άπαραίτητη, γιατί αν λείψω, θα του χαλάση ή δενδροστοιχία του.

(Απ' το Γαλλικό)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ
(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΗ' — Η Ροζίνα θα διαλέξη.

"Επιτέλους έκοψα τις δεκαξη διάφορες λουριδίτσες, τις κράτησα όλες με το ένα χέρι σε τρόπο που να μην φαίνεται ποιά είναι ή μακρύτερη, και τις παρουσίασα πρώτα στη Γιαγιά.

— Σάν πιο μεγάλη, της είπα, σείς θα τραβήξετε πρώτη. "Εμπρός, διαλέξτε μιά άκριτσα στην τύχη και τραβάτε.

"Η Γιαγιά έτραβήξε κι' οι άλλοι έκαμαν το ίδιο, καθένας με τη σειρά του. Τελευταίος, σα μικρότερος, ο Σαρόλ. Μ' αυτός ο καιμένος δεν είχε να διαλέξη, γιατί ένα μόνο χαρτάκι είχε μείνει στα χέρια μου.

Τελείωσε. Τώρα έπρεπε να παραβάλουν τὰ χαρτάκια τους, για να ιδούν ποιος τραβήξε το μακρύτερο. "Έγινε μεγάλη φασαρία, γιατί όλοι μιλούσαν, φώναζαν μαζί. "Αναγκάσθηκα να επέμβω. Κι' έτσι εξακριβώθηκε πως ή νικητή ήταν ή Ροζίνα. Αυτή είχε τραβήξει το μακρύτερο χαρτάκι κι' αυτή θα διαλέγε το παιχνίδι που θα παίζαμε.

"Άξαφνα άκούσθησαν κλάμματα. "Εκλαιγε ο "Αλφρέδος, που τον είχα ξεχάσει πάνω στην καρτέλα του τιμωρημένο. Αυτός δεν έτραβήξε κλήρο κι' ήταν άπαρηγόρητος. Τον παρηγόρησα με φιλιά και του υποσχέθηκα να μην τον ξεχάσω άλλη φορά.

Περίσσο όμως. "Αφού ο "Αλφρέδος δεν έτραβήξε, πως δεν περιόσσεψε κανένα χαρτάκι; Μή δεν είχα κόψει δεκαξη σωστά, ή μην είχε πάρει κανένας δυό;

Τους είπα να κοιτάξουν για να βρεθώ το λάθος. "Όχι, όλοι από ένα χαρτάκι είχαν. Μόνο ο πονηρός Κουίν-Κουίν, ο για να με γελάση, έκοψε σε δυο το δικό του και φώναξε:

— "Όρίστε, εγώ έχω δυό!

Κατάλαβα άμέσως την πονηριά του και του φώναξα με θυμό:

— Κουίν-Κουίν, είσαι άνυπόφορος! Στο κρεβάτι σου γοήγορα! Δε θα λάβης μέρος στο παιχνίδι που θα διαλέξη ή Ροζίνα. "Εμπρός!

Θέλοντας και μή, ο Κουίν-Κουίν πήγε στο κρεβάτι του. "Όσο για τὰ χαρτάκια, άφου κανένα παιδί δεν είχε πάρει δυο κι' άφου δεν είχε περισσέψει χαρτάκι και για τον "Αλφρέδο, φαίνεται πως εγώ είχα κάνει λάθος και, αντί για δεκαξη, είχα κόψει μόνο δεκαπέντε. Δε φταίω όμως. Με παραζάλλζουν τόσο αυτά τὰ παιδιά!

Και νά, ύστερα άλλη φασαρία. "Ο "Αλφρέδος που δεν είχε πάρει χαρτάκι, έκλαιγε κι' έλεγε πως ή Ροζίνα έπρεπε να του δώση το δικό της.

— Κι' γιατί εγώ κι' όχι άλλος; φώναζε με θυμό ή Ροζίνα.

— Γιατί το δικό σου είναι το μεγαλύτερο και, αν μου δώσης, θα διαλέξω παιχνίδι εγώ.

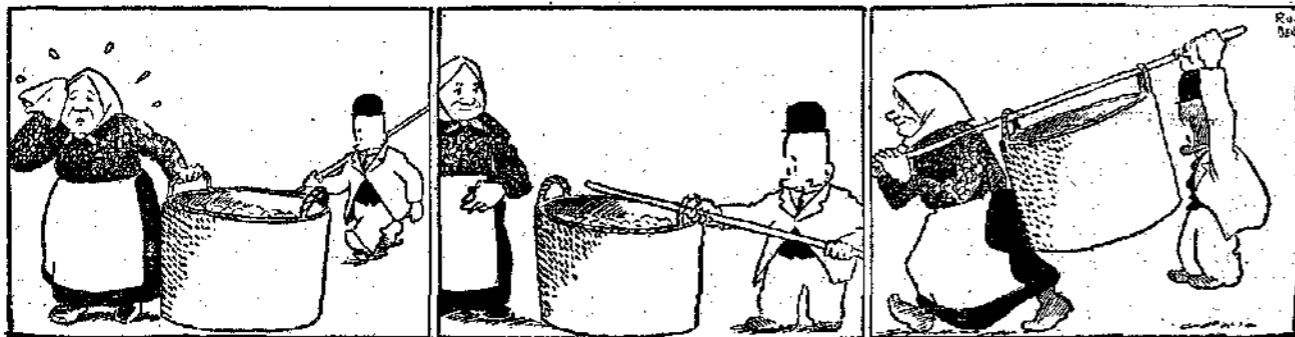
— Μά γι' αυτό ίσα-ίσα δεν σου το δίνω!

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΔΑΗΛΩΝ ΤΑ ΒΑΡΗ ΒΑΣΤΑΖΕΤΕ...

Κωμική σκηνή με 3 εικόνες χωρίς λόγια.

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
Γι' αυτό δεν έπαυε να μαζεύει, να σωρεύει, να θησαυρίζει. Φυσικά, ο φιλάργυρος φιλάργυρος που ήταν, τίποτα σχεδόν δεν εξέδωσε από τα πλούτη του. Δεν είχε ανάγκες να θεραπεύει, ή μάλλον περιώριζε τις ανάγκες του στο ελάχιστο. Από τη φιλαργυρία του έμεινε κι' άνοπαντρος. Ήταν αυτός για νάχη γυναίκα, παιδιά, οικογένεια; Άλλους συγγενείς, αδέρφια, ξαδέρφια, ανίψια, δεν ήξεραν νάχη παρά μόνο μια αδελφή. Στο σπίτι του, ή μάλλον στην Τράπεζά του, ή μάλλον στο χρηματοκιβώτιό του, ζούσε με μια γριά ντόπια υπηρέτρια που δεν του έκότιζε πολύ.

Έβλεπε τόσο μεγάλο ζήλο, ώστε σ' αυτόν ο Καμύλκ εμπιστεύθηκε τα πάντα.
Φάνηκε αξίος της εμπιστοσύνης του. Χάρη στην Ικανότητα και την τόλμη του Ζαμπουκό ρευστοποιήθηκε ή μεγάλη περιουσία και μεταφέρθηκε σε σίγουρο μέρος. Η αστυνομία όμως του Μεχμέτ-Άλη, μετά την αναχώρηση του Καμύλκ, όπιστεύθηκε τον μεσίτη του και τον έφυλάκισε. Αργότερα, έπειδή δεν είχαν αρκετά αποδείξεις, τον άπολωσαν. Ο άνθρωπος όστοςο κινδύνεψε σοβαρά κι' αυτό ο Καμύλκ δεν θα το ξεχνούσε ποτέ. Κι' όπως τον Θωμά Αντιφέρ, που το 1799 στη Γιάφφα του έσωσε τη ζωή, έτσι εθνωμονούσε και το Ζαμπουκό που, ύστερ' από τριάντα χρόνια, του έσωσε την περιουσία.

Τέτοιος ήταν ο συγκληρονόμος του καπετάν-Αντιφέρ. Και τώρα αυτός άπορούσε—και με την αλήθεια με το δικιο του—τι λογής υπηρεσία είχε προσφέρει ο φιλάργυρος τοκογλύφος στον υπέρπλουτο Καμύλκ-πασά, ώστε να αθανάτη την υποχρέωσιν να του κληροδοτήσει τη μισή του περιουσία;
Ίδου με λίγα λόγια:
Όταν ήταν είκοσιεπτά χρονών, όρφανός από πατέρα και μητέρα, ο Ζαμπουκό έμεινε στην Αλεξάνδρεια όπου εξασκούσε με μεγάλη επιτυχία, το επάγγελμα του έμπορομεσίτη.
Το 1829, ο Καμύλκ-πασάς, φοβούμενος την πλεονεξία του εξαδέλφου του Μουράτ, σκέφθηκε, καθώς θα θυμάστε, να ρευστοποιήσει την περιουσία του και να τη μεταφέρει στη Συρία για περισσότερη ασφάλεια. Του χρειάστηκαν λοιπόν μερικοί πράκτορες ή μεσίτες, που έπρεπε να είναι πιστοί και να ενεργήσουν με φρόνηση, μυστικά, γιατί άλλωθως κινδύνευσε κι' ή έλευθερία τους. Ο νεαρός Ζαμπουκό ήταν ένας απ' αυτούς. Κι'

έβλεπε τόσο μεγάλο ζήλο, ώστε σ' αυτόν ο Καμύλκ εμπιστεύθηκε τα πάντα.
Φάνηκε αξίος της εμπιστοσύνης του. Χάρη στην Ικανότητα και την τόλμη του Ζαμπουκό ρευστοποιήθηκε ή μεγάλη περιουσία και μεταφέρθηκε σε σίγουρο μέρος. Η αστυνομία όμως του Μεχμέτ-Άλη, μετά την αναχώρηση του Καμύλκ, όπιστεύθηκε τον μεσίτη του και τον έφυλάκισε. Αργότερα, έπειδή δεν είχαν αρκετά αποδείξεις, τον άπολωσαν. Ο άνθρωπος όστοςο κινδύνεψε σοβαρά κι' αυτό ο Καμύλκ δεν θα το ξεχνούσε ποτέ. Κι' όπως τον Θωμά Αντιφέρ, που το 1799 στη Γιάφφα του έσωσε τη ζωή, έτσι εθνωμονούσε και το Ζαμπουκό που, ύστερ' από τριάντα χρόνια, του έσωσε την περιουσία.
Έτσι το 1841, ο Θωμάς Αντιφέρ από το ένα μέρος, ο τραπεζίτης Ζαμπουκό από το άλλο, έλαβαν από ένα γράμμα του Καμύλκ, που τους πληροφορορούσε πως είχαν να λάβουν το μερτικό τους από ένα θησαυρό εκατό εκατομμυρίων παραχωμένο σε κάποιο άγνωστο νησάκι, που καθέννας τους μάθαινε από το ίδιο γράμμα το πλάτος του, κι' αργότερα θα μάθαινε και το μήκος του.
Ξέρουμε τι έντύπωση έκαμε αυτό το γράμμα στο Θωμά Αντιφέρ και κατόπι στο γιο του Πέτρο. Και μπορούμε να φαντασθούμε πόσο μεγαλύτερη ήταν ή έντύπωση του φιλάργυρου Ζαμπουκό. Δεν είπα λέξη σε κανένα, τριπλοκλείδωσε τους αριθμούς του πλάτους σ' ένα σουρτάρι της κάσας του, κι' από τότε περίμενε να το παρουσιασθή, από μέρα σε μέρα, από στιγμή σε στιγμή, ο Αντιφέρ αυτός που του έλεγε το γράμμα. Για

τόν Καμύλκ-πασά τίποτα στο μεταξύ δεν είχε μάθει ούτε τη σύλληψη του το 1834, ούτε τη μεταφορά του στο Κάιρο, ούτε την εγκάθειρή του στο φρούριο, ούτε το θάνατό του το 1852.
Κι' είχαν περάσει είκοσι δέκα χρόνια, από το 1842 ως το 1862, που περίμενε το μήκος του κι' ο Ζαμπουκό. Αλλά στιγμή δεν είχε χάσει την εμπιστοσύνη του. Γιατί αυτός ήξερε καλά πως ο θησαυρός όπιστηχε. Μια μόνο λύπη είχε ο φιλάργυρος; πως ήταν υποχρεωμένος να τον μοιρασθή μ' έναν άλλον...
Άς προσθέσουμε πως, όσο λίγο κι' αν ήξερε από γεωγραφικά, καταλάβαινε πολύ καλά πως ο συνδυασμός πλάτους και μήκους ήταν απαραίτητος για την ανεύρεση των εκατομμυρίων και πως ούτε ο Αντιφέρ μπορούσε να κάνει τίποτα χωρίς αυτόν, ούτε αυτός χωρίς τον Αντιφέρ.
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'
"Όπου ο καπετάν-Αντιφέρ άκούει μια τόσο παράξενη πρόταση, ώστε φεύγει τρεχάλα για να μην άπαντήσει.
— Μπορώ να ιδώ τον τραπεζίτη Ζαμπουκό;
— Αν είναι για υπόθεση, μάλιστα.
— Μάλιστα, για υπόθεση.
— Τόνόμ' σας;
— Ένας ξένος πέστε του, άρκει.
Ο καπετάν-Αντιφέρ έκανε αυτή την όμιλία μ' ένα γέρο ιθαγενή που μιλούσε άσχημα τα γαλλικά, στο βέθος ενός μικρού γραφείου χωρισμένου σε δυο μ' ένα καγκλωτό διάφραγμα.
Ο Μαλουίνος δεν θέλησε να πή τόνόμά του, για να ιδή τι έντύπωση θάκανε στον τραπεζίτη. Ήταν θά του έλεγε ο ίδιος:
«Είμαι ο Αντιφέρ, γιος του Θωμά, από το Σαιν-Μαλό!»
Σε λίγο βρισκόταν σ' έν' άλλο

γραφείο με άσβεστόχριστους τοίχους γυμνασής, με ταβάνι μαυρισμένο απ' τις καπνίες των λαμπών, και που τα μόνα του έπιπλα ήταν ένα χρηματοκιβώτιο σε μια γωνιά, δυο τραπεζία και δυο σκαμνιά.
Σ' έν' από τα τραπεζία καθόταν ο τραπεζίτης. Οι δυο λοιπόν κληρονόμοι του Καμύλκ βρισκούνταν τώρα αντιμέτωποι.
Χωρίς να σηκωθεί, ο Ζαμπουκό στερέωσε τα μεγάλα στρογγυλά ματογυάλια του στη μύτη του, που έμοιαζε με ράμφος παπαγάλου, και σήκωσε λιγάκι το κεφάλι του.
— Σε ποιόν έχω την τιμή να μιλή; ρώτησε γαλλικά.
— Στον καπετάν-Αντιφέρ!
Καμιά έντύπωση. Ούτε κουνήθηκε καν ο τραπεζίτης. Καμιά κραυγή δεν εξέφυγε απ' το σφιχτό του στόμα. Μόνο μια άστραπή έλαμψε πίσω απ' τα ματογυάλια, άλλ' άμέσως χαμήλωσαν τα βλέφαρα και την έκρυψαν.
— Σας λέω πως είμαι ο καπετάν-Αντιφέρ.
— Το άκουσα.
— Αντιφέρ Πέτρος-Σερβάν-Μαλό, γιος του Θωμά Αντιφέρ, από το Σαιν-Μαλό, Άλλ-ε Βελαν, Βρετάνη, Γαλλία.
— Έχετε καμιά πιστωτική ένστολή σε μένα; ρώτησε ο τραπεζίτης με φωνή που δεν έδειχνε την παραμικρή συγκίνηση.
— Πιστωτική ένστολή; μάλιστα! άποκρίθηκε ο Αντιφέρ συγχυσμένος από την ψυχρότητα αυτής της όποδοχής; πιστωτική ένστολή για εκατό εκατομμύρια.
— Φέρτε τη, είτε απλά ο Ζαμπουκό, σ' να έπρόκειτο για καμιά εκατοστή πιάστρα.
Ο Αντιφέρ τα έχασε τέλεια. Μη δεν ήταν αυτός που τον περίμενε είκοσι χρόνια; μη δεν ήταν αυτός που κατείχε το πλάτος του δεύτερου νησιού;
Η παραχή του ήταν τόσο μεγάλη ώστε, χωρίς να θέλη, κάθησε σ' ένα σκαμνί. Άκίνητος, κι' άσυγκίνητος πάντα, ο τραπεζίτης τον κοίταζε πίσω απ' τα ματογυάλια του. Χωρίς άλλο θα συλλογιζόταν: «Τι άδύνατος άνθρωπος αυτός ο θαλασσοπόρος! Θα μου είναι πολύ εύκολο να τον τουμπάρω...»
Όπτόςο ο Αντιφέρ είχε συνέλθει. Κι' άποφ σκούπισε

μέ το μαντήλι του το πρόσωπό του και μασούλισε λίγο το χαλκί που είχε πάντα στο στόμα σηκώθηκε.
— Είσαστε αλήθεια ο τραπεζίτης Ζαμπουκό; ρώτησε χτυπώντας το τραπεζί με τη χερούκλα του.
— Μάλιστα. Δεν υπάρχει άλλος με το ίδιο όνομα στην Τόνιδα.
— Και δεν με περιμένετε;
— Όχι.
— Ο έρχομός μου δεν σας έχει προαναγγείλει;
— Από ποιόν;
— Από κάποιον πασά... μ' ένα γράμμα...
— Ποιόν πασά; Γράμματα πασάδων λαβαίνω εκατοντάδες... (Άκολουθεί)
Γ. ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΣΤΟΡΗΗ
Ποιά ώρα, παιδάκι μου, σ' αγαπώ πιο πολύ;
Μακριά μας, στάκρογαλί, ή χαιραυγή έρόδισε τα γαλανά της θάλασσας νερά. Κι' όχρό, δειλό, άμφιβολο ακόμα μπαίνει στην κμαρούλα σου το φώς. Άνοίγεις τα ματάκια κι' άνακαθίζεις στο κρεβάτι σου με μιάς. Το βλέμμα σου μ' άναζητά και σάν με συναντήσει χαμογελουν τα χείλη σου. Έλα! Σ' αγαπώ.
Βαρέθηκες, χρυσό μου! Μά ή μαννούλα κάτι έχει να βάλη άκέρμα στο σουρτάρι. Δέ θα μ' άφήσης; Ναί, είσαι καλό παιδί. Γι' αυτό κι' έγώ σου δίνω ένα μπισκότο. Χορόπηδās καθώς βλέπεις νάνοιγη το ντουλάπι. Ξεφωνίζεις σάν βλέπεις κουτί. Και

μέ κοιτάς με άπειρη χαρά όταν σου βάλω τη λιχουδίτσα στο χεράκι. Τρώς. Τα ψίχουλα σκαρπίζονται στο φορεματάκι σου. Ένα-ένα τα πιάνεις, σάν σπουργιτάκι, και τα φέρνεις στο στοματάκι. Και φάχνεις και τρώς και κοιτάς μ' άπορία τις φουχέτσες που άδειασαν. Πουλί μου, σ' αγαπώ.
Παίζουμε. Η μαμμά ξαναγίνεται παιδί. Πόσων χρονών; Πέντε, τριών ίσως και πιο λίγο. Νά την ή «μπάμπα» το χεράκι μόλις τη χωράει. Τη χωράει. Τήν ποτās κι' έγώ τρέχω με ξεφωνητά και στην ξαναφέρνω. Και γελάς και γελώ, κι' είμαστε της ίδιας ηλικίας κι' οι δυο παιδάκι. Κι' οι ώρες κυλούν κι' ή δουλειά με προσμένει. Στην άγάπη σου όλα θυσία!
Στον περίπατο τώρα. Έλα, τ' άμαξάκι προμένει. Η κουβερτούλα, το μαξιλάρι, όλα άνετα κι' άναπαυτικά. Θα καθίσης χρυσό μου, φρόνιμα μια φορά; Ναί κάθισαι ήσυχα με για λίγα λεπτά. Έν αυτοκίνητο περνάει. Ορθώνεσαι και το κοιτάς. Τα μάτια σου τ' ακολουθούν καθώς τρέχει γοργότατο. Άλλο τώρα. Ένα σκυλί σγουρόμυαλο γαυγίζει δίπλα μας. Σκύβεις να του δώσεις το χεράκι. Η μαμμά σε κρατεί να μην πέσης. Ένας γέρος περνά, σε κοιτάζει. Το χαμογελάς πρόσχαρα. Γελά κι' αυτός και σε κοιτάζει τρυφερά. Θα το θυμίζεις ίσως κάποιο έγγονο γλυκό, κι' αγαπητό. Τα παιδά όχολούουν. Σ' όλα άπλώνεις τα χεράκια, ξεφωνίζεις, σκύβεις. Κι' ή μαμμά σε κρατάει πάντα, σε καθίζει σίγουρα. Με τυραννείς με σ' αγαπώ τόσο πολύ!
Κοιμάσαι γλυκό, λατρευτό άγγελούδι μου! Άνάλαφρη και ρυθμική ή άνάσα σου, σάν τραγούδι γλυκόχηρο φτάνει σ' αυτιά μου. Σηκώνομαι και θαυμάζω το κερασένιο στοματάκι, τα μάγουλα που μοιάζουνε τώρα τ' άλλα ρόδα, τη σκιά που ρίχνουν σάν ματιών την κοιλότητα τα κλεισμένα ματόκλαδα. Κοιτάω τα μπρατσάκια π' άπλώθηκαν στο μαξιλάρι σε μια στάση ξανανασιός και όπέρκτης γαλήνης. Κι' ή ψυχή μου, τα χείλη, ο νοός ξαναλέει πως καμιά ζωγραφιά δεν άπάρχει πιο όμορφη απ' τα μικρά πλασματάκια του Θεού σάν κοιμούνται κάτω απ' τ' Άγγέλου τη σκέπη. Σ' αγαπώ τώρα, πολύ, πιο πολύ, γλυκό μου παιδάκι.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΗΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΥΣ ΔΙΔΩΝΙΣΜΟΥΣ
1.—ΣΗΥΡΟΣ Φ. ΑΥΓΚΟΥΡΗΣ, Ρότερνταμ της Ολλανδίας. Α' βραβείον του Α' Διαπλαστικού Διαγωνισμού του Ραδιοφωνικού Σταθμού Μπαρί. 10ε σελ. 262 φυλ. 22 του 1935.—2. ΘΕΟΔΩΡΟΣ Φ. ΑΥΓΚΟΥΡΗΣ, Ρότερνταμ της Ολλανδίας. Α' βραβείον (έντός Διαγωνισμού) του Β' Διαπλαστικού Διαγωνισμού του Ραδιοφωνικού Σταθμού Μπαρί. 10ε σελ. 442 φυλ. 37 του 1935.

Πώς θα περάσετε πτό ευχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;
 Είναι ἀπλούστατο: Θὰ προμηθευθῆτε ὄσους περισσότερους μπόρεστε

“ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχή, ὅπου θὰ πᾶτε,
 —ἀλλὰ κι' αὐτοῦ ποὺ θὰ μείνετε, — γιὰ νὰ περάσετε τὶς Διακοπές.

Κε' ἕνας μόνον Τόμος τῆς Β' Περιόδου, ἀρκεῖ, μὲ τὶς 400 του σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορήματά του καὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα ποὺ περιέχει. Ἄν πάρετε μάλιστα ἀπὸ τοὺς τόμους τῶν τελευταίων ἐτῶν, **1929 ἕως 1935**, ποὺ ἔχουν ἀπὸ 620 σελίδες ὁ καθένας καὶ ἀπὸ 4-5 μυθιστορήματα, τί ἄλλο θέλετε;

Τιμοκατάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβουλευθῆτε καὶ τὸν Πίνακα Μυθιστορημάτων ποὺ περιέχει κάθε Τόμος — δημοσιεύθηκε στὰ φυλλάδια 3ον καὶ 5ον — καὶ κάμτε ἐγκαιρῶς τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ περάσετε

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 27ου Διαγωνισμοῦ Ἀύγουστου.
 Αἱ λύσεις τῶν φυλλαδίων τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 25 Σεπτεμβρίου

393. Δεξιόγλωσσος
 Σὲ πρόθεσι δισύλλαβη
 Μία μέρα ἂν προσκολλήσῃς,
 Στὴ θάλασσα θεοτέτη
 Μεγάλη θάνατοκρύουσι.

394. Στοιχειόγραφος
 Ποιητὴ ἀλεξανδρινὸν
 Νό, τὸν ἀποκεφαλίστω
 Καὶ διπρόσωπο θεὸν
 Τῶν Ῥωμαίων σχηματίσω.

395. Μεταγραμματισμός
 Κι' αὐτὸ εἰς λίγῳ ἰδρώτα:
 Ἄν τὸ λάμβδα γίνῃ νι,
 Ἄπὸ σχῆμα ποὺ ἦταν πρῶτα
 Πουλί ὄρατο θὰ φανῆ.

396. Αἴνιγμα
 Ἔβρετε σεις ποῖο νᾶναι τάνθος
 Ποῦ τὸ χεῖμόνα ξεφουτῶνε;
 Μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι τὸ μόνο,
 Μὰ τόνονά του αὐτὸ δηλώνει.

397. Πυραμίδας

```

  * * *
  * * * *
  * * * * *
  * * * * *
  * * * * *
  
```

Ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειρὰν: σύμφωνον, ζῶον μυσημαστικὸν κερασφόρον, θεὰ μήτηρ ὀμηρικῶ ἥρωος, μέγας δαλανδὸς φιλόλογος ἑλληνιστῆς, ἀθάδεια-θεαστῆς. Οἱ σταυροὶ καθέτως μέγας γερμανὸς φιλόσοφος τῶν νεωστᾶτων χρόνων.

398. Ἐπιγραφή

```

  Λ
  Η
  Ι Η Ι Σ
  Ι Τ Θ Π Α
  Φ Α Η Ε Ν Ρ Η
  Ε Ν Ι Α Κ
  Α Α Κ
  Ν
  
```

Ζητεῖται ἡ ἀνάγναισις.
 Ἀδυναστιάτικο Δελτινὸν

399-403. Μαγικὸν Γράμμα
 Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:
δυνας, θέρος, σέβας, κοινός, μέγας.
 Ἄνθος τοῦ Ἰονίου

404. Διπλῆ Ἀκροστιχίς
 Τὰ μὲν ἄρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν κριτικὴν τοῦ Ἄδου, τὰ δὲ δευτέρω γράμματα, ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενα, ἀρχαῖον θεόν:
 1. Ἀρχαῖος ἱερός θεοποιηθεὶς 2, Προδότης 3, Μέγας ἀρχαῖος βασιλεὺς 4, Πηγὸν μαζῶν 5, Ποιὸν μεθυσικόν 6, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

405. Γεῖφος

```

  οὐ      δὲν      δὲν      τ' ἂν
  ε  οὐ  οὐ      θες  κᾶν  σου  σου  περὶ Ν
  σὴ      ε  αὐ  οὐ      οὐ      δὲν      δὲν
  
```

Γεώργιος Χ. Καραλάμπου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 19

214. Λεγεὸν (λέγε, ὄν). — 215. Πάρος-Χάρος. — 216. Πυρὰ-Πύρρα. — 217. Ὁ Νίκος, ἡ νίκη.

218. ΣΥΥΣ
 ΣΩΟΣ
 ΣΑΜΟΣ
 ΣΥΛΛΑΣ
 ΣΕΡΙΦΟΣ
 ΣΩΚΡΑΤΗΣ
 ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ
 ΣΙΑΒΕΣΤΡΟΣ
 ΣΑΛΔΟΥΣΤΙΟΣ

219. ΥΑΚΙΝΘΟΣ (ἄκινθα, Κύνθος, λαγῶς, ναός, θίασος, ὄκα, Σικινός). — 220. Σιδῶν, ἡ Νημός, Σῦκον, Νάξος, Σίμων. — 221. Β-ΜΑΝ-ΠΡΤΤΝ = Βία μηδὲν περᾶταιν (Βόας, Μασσαλία, Δουξ, Νέρων, Πήγασος, Ρόδος, Ταρσός, Τάγος, Νάρθηξ). — 222. Μήνιν δοῖδε, θεά.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Α5'—507]
 Γλαστὰ Ἰππολοχᾶς, Τραλλοπαρέα, Ἄσπρη Μάσκα, ἐτοιμασθῆτε νὰ ἀντιμετωπίσετε τὸν: *Μαγματομένο Βασιλέα.*

[Α5'—508]
 Γιὰ τοῦ Ἰονίου, ὁ καιρὸς θὰ βαλεῖ γιὰ τοὺς εἶναι γελασμένους.
Λεπτὴ Καρδοῦλα

[Α5'—509]
 Δὲν εἶναι καθόλου σωστό, Ἄτρωτη θελασσόσπερ, νὰ βολτάρῃς κάθε βράδυ ἐλο μὲ κορτίτσα. Περιέργο... δὲν ἔχεις φίλους;
Λεπτὴ Καρδοῦλα

[Α5'—510]
 Ἀλληγογραφοῦμε, ἀνταλλάσσομε τετραδιάκια μὲ δλους-δλες. Μὴν ἀρνήθῃτε, Σταίτε: Νίκην Ἀυμμένην, ὁδὸς Ἀθανασάκη, Βόλον, διὰ:
Γελασίνα, Τρελλὴ Νεότητα

[Α5'—511]
 Πάρι: ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ... Πάρις=Βάσις Παπαδόπουλος. Σοὺ χρειαζότανε.
Γελασίνα

[Α5'—512]
 Προκήρῃσσε δήμενον ὀδραχμῶν διαγωνισμὸν γραμματισμῶν (σειρὰ) καὶ γελοιογραφῶν. Γράψατε: Κον *Ἐδώνιον Βαλασόκη*, Σπάρδων 13 Ἀθῆναις

[Α5'—513]
 Κόσκινε Τροβότη, ἀπῆρες μάθημα καλὸ τί ἦταν αὐτὰ;!! Ἄλλη φορά λάβε τὰ μέτρα σου. *Εὐχάριστος Τύραννος*

[Α5'—514]
 Ἀσπρη Μάσκα, δὲν εἶμαι Γουλιανδρῆς. (Διαπλ. βασιλοῦσια). Σοὺ λέγω ἀκόμη, εἰ μὴ προσπαθῆσῃς νὰ μὲ ἀποκαλύψῃς, γιὰτὶ ἄδικα θὰ χάσῃς τὸ καιρὸ σου.
Εὐχάριστος Τύραννος

[Α5'—515]
 Λεπτὴ Καρδοῦλα, μὴ θυμάνεις γιὰτὶ εἶσαι μικρὴ, καὶ μπορεῖ νὰ πάθῃς τίποτε.
Εὐχάριστος Τύραννος

[Α5'—516]
 Δὲν θὰ χαρῆτε τὰ νέα σας φευδῶνμα, Ὀμπίλη = Καζάνα, Σίρλεθ = Γεωργαλά.
Ἀτρώμητος Διαπλασόσπαις

[Α5'—517]
 Διαπλασόσπουλα, τὰ ΔΙΑΒΟΛΟΚΟΡΙΣΤΑ, λόγῳ ἀσθενείας μυρικών μελῶν τῶν, παρατείνουσι τὸν [Α5'—323] διαγωνισμὸν τοὺς ἕως τὸν Σεπτέμβριον.

[Α5'—518]
 Τζιζιζι, Μακεθονοπούλα, Νυβρίαν Γκρέυ, ἡ ἀλληγογραφία σας θὰ μοῦφερνε ἑμετρη χάρα. Γράψατε: Πάρλαν, Φυλῆς 171α Ἀθῆναι.
Ἄγνη Καρδιὰ

[Α5'—519]
 Πρωτοπαίνοντας σὶὸ γελαστὸ σαλονάκι τῆς Διαπλασόσπαις χαρετῶ δλους ες, *Μαῦρος Διαμάντι*

[Α5'—520]
 Ἐπικολοῦθα ἀνταλλαγῇ Μ. Μυστικῶν. Σταίτε: Ἀρτίμιον Βασιλολογον, Μεγάλου Ἀλεξάνδρου 97, Θεσσαλονίκην. — *Ἄθω, Εὐχάριστε Τύραννε* πότε θ' ἀναποδώσετε τετραδιάκια;

[Α5'—521]
 Ἀδυναστυργιάτης

[Α5'—522]
 Εὐχαριστῶ ὄσους ἔλαβον μέρος σὶὸ διαγωνισμὸν μου. Βραβεῖον τοῦς: Τῶνη Λαρισσαῖο, Ἄγνη; Μ. Καλεῦρα, Ρέλια, Βάνδα, Ἄγιν Παλμὸν. *Ἀγαμέμνη*

[Α5'—523]
 Διαπλασόσπουλα-εὶ σοὶ βρισκόσαστε σὶὸ Καλάντρι, θὰ θάλαμνε νὰ γνωριστοῦμε. Ἀπαντήστε μ' ἀγγελία.
Ἀγαμέμνη-Πειρατοτάκι